

3 ילדי פרדס חנה – כרכור הזוכים בתחרות הכתיבה הארצית (כתות ג' – ו')

אלה גטו, ג'/1, "אלונים" פרדס חנה כרכור

נתן אל

לפני שנים רבות חיו בכפר קטן בעל ואישה. הבעל היה עקר והאישה הייתה עיוורת. לבעל קראו משה ולאישה קראו רחל. הם גידלו פרות וכבשים. כשמשה היה נזכר שהם לא יכולים להוליד ילדים הוא היה הולך לפרות ולכבשים ומטפל בהם, והיה שר להם שירי ילדים. בימי שישי ושבת היה הולך לבית הכנסת ומתפלל שאלוהים יעזור להם. רחל הייתה תורמת לצדקה לילדים.

בבית ממול גרו משפחה עם ארבעה ילדים, כשהם היו משחקים וצוחקים רחל ומשה היו רצים אל החלון כדי לשמוע את הילדים, בגלל שבבית שלהם היה שקט. יום אחד החליטו רחל ומשה לעשות מעשה טוב לשכנים ולהם: כשההורים היו בעבודה הם היו מטפלים בילדיהם, מכינים להם אוכל ומשחקים איתם. רחל גם הייתה שרה להם. פעם אחת, אחרי שהם חזרו הביתה, רחל הרגישה כאבי בטן חזקים וחולשה, ולמוחרת בבוקר הכאבים התחזקו והיא ניגשה לרופא. הרופא אמר לה שאלה בשורות טובות. רחל ומשה שמחו ושאלו בתדהמה למה הוא מתכוון, והרופא בישר להם שיש לרחל תינוק בבטן. רחל בכתה מהתרגשות, ומשה רץ מחוץ לבית החולים, הסתכל לשמיים ואמר: "תודה אלוהים! תודה שנתת לנו זכות לגדל ילד." רחל ומשה רצו לפרות ולכבשים וסיפרו להם שיש להם תינוק. הם התחילו לשיר ולרקוד מרוב התרגשות, ובחרו לתינוק שנוולד את השם נתן אל בגלל שאלוהים נתן להם זכות להיות הורים.

שיר מילרמן, ו'/2, "אלונים" פרדס חנה כרכור

עושר או אושר?

מעשה באיש בודד ועני שעבד כמנקה רחובות והיה מאושר. בוקר אחד התעורר האיש לקול קריאות מהרחוב, "ביום ראשון המלך מגיע לחופשה בעיר!"

ביום ראשון הגיע המלך לעיר והתקבל בשמחה. ביום שני קם המלך משנתו וראה מהחלון את האיש הבודד מנקה רחובות ועדיין מאושר. הלך המלך אל האיש ושאל: "הבגדים שלך קרועים, אתה עני ובודד, איך אתה עדיין מאושר?"

"אני לא צריך כסף כדי להיות מאושר, אני רק מודה לאלוהים שאני עדיין בחיים," ענה האיש. המלך צחק והלך והאיש נעלב.

כעבור שבוע עזב המלך את העיר וחזר לממלכתו, ושם הודיעו לו שאשתו נפטרה. ימים רבים המלך היה עצוב ולא דאג לממלכה. המשרתים והחברים שלו עזבו את הממלכה והוא איבד את עושרו ואת ממלכתו. כדי שיהיה לו אוכל הוא נאלץ לנקות רחובות.

יום אחד הוא ראה ברחוב את האיש הבודד. האיש הבחין בו ובא לעזור לו. המלך שאל, "למה אתה עוזר לי?" שאל המלך לשעבר.
"פעם גם אני הייתי מלך, ואז קרה לי אותו הדבר. כעבור שנים הבנתי שכסף זה לא הכול בחיים. לא הייתי מאושר בגלל הכסף, הייתי מאושר בגלל המשפחה שלי, החברים שלי והאנשים שלידי."
אז המלך הבין שהעושר הוא לא הסיבה לאושר וכך גם הוא מודה לאלוהים על זה שהוא עדיין בחיים.

אמתי שיינבין־לבנון, ו', "משה שרת", פרדס חנה כרכור

מר שועל וגברת שפעת

מר שועל לא הרגיש טוב והרופא קבע שהוא חלה בשפעת ונתן לו סירופ. מר שועל נגעל מהתרופה, ובינתיים גברת שפעת עשתה חיים בגופו, עד שאמר לה:
"בבקשה תכבדי את גופי, אל תהרסי אותו, אני זקוק לו."
גברת שפעת ענתה:
"לא אכפת לי! כל מה שמעניין אותי זה שיהיה לי בית לגור בו ולעשות חיים."

למר שועל נמאס: "די! מספיק! אני לא יכול יותר!" ולקח בידו את התרופה המגעילה. אני מסוגל! אמר לעצמו. רגע לפני שעמד לשתות ממנה צווחה גברת שפעת: "לא! אם תיקח תרופה אני אמות!"
הוא ניסה להסביר: "אם את רוצה לחיות בגופי, עלייך לשמור עליו ולא להרוס אותו."
"אז מה אעשה?" ענתה, "כמו שאתה יודע שרע לשחק במחשב כל היום ובכל זאת ממשיך, גם אני רוצה ליהנות!"

"מממ... זה לא בדיוק אותו הדבר!" ענה מר שועל, "משחק במחשב פוגע רק בי. ומה אני יכול לעשות כשאני חולה בגללך? אני לא יכול לצאת החוצה לשחק עם חברים. את פוגעת באחרים! ואת עושה את זה סתם בשביל הכיף ולא בגלל שאין לך ברירה."
"ואם תיקח את התרופה גם אתה תפגע באחר, בי!" ענתה גברת שפעת.

מר שועל היסס ואמר:

"את גורמת לי להרגיש רע מאוד."

לפתע לגברת שפעת היה רעיון: "מה אם כל פעם כשמישהו מרגיש לא טוב פשוט אעבור לגוף אחר?"
מר שועל אמר שזה לא מעשה יפה מכיוון שככה היא רק תמשיך את מעגל החולים האין־סופי.
לפתע למר שועל צץ רעיון: השניים לא ידעו כיצד לפתור את הדילמה,
"אולי נבקש מהמדענים ליצור אורגניזם שתוכלי לחיות בו?"
"אבל זה יפגע בו," ענתה.
שניהם ניסו למצוא פתרון.

"יש לי!" קרא מר שועל. "אולי את יכולה לחיות בעץ? לעץ אין תחושות."
"אבל הוא עלול למות..."
"אז אולי תעברי לחיות בחור שחור? זה לא יצור חי וגם לא מקום, לא סביר לחשוב שתהרגי שם מישהו."
"ואיך בדיוק אגיע לחלל אם אני בגופך ואתה לא מרגיש טוב? מסע לחלל זה עניין מעייף."
הם חשבו וחשבו.

למר שועל עלה רעיון מבריק: "מה אם תעברי לגוף של אדם שמת לא מזמן וגופו עדיין לא הפך לשלד.
ככה תוכלי לגור בגוף, וכשהוא יעלם באדמה תוכלי פשוט לעבור לגופה אחרת."
"זה דווקא רעיון לא ר, " אמרה.

השניים נפרדו, וגברת שפעת עברה לחיות בגופו של אדם שזה עתה מת, ועשתה שם חיים כמו שרק היא יודעת.

כעבור שנה חזרה גברת שפעת: "אל תדאג, לא באתי לגור אצלך. רציתי להודות לך על הרעיון המעולה שנתת לי! בזכותו אני עדיין חיה מבלי שאף אחד נפגע."
"על לא דבר, גברתי, ותודה שעזבת את גופי במנוחה."

ברכות חמות לזוכים!